

Meg vypadala, že jí má temná nálada ani vlastní zraněná noha netíží.

Když jsem jí upřel reklamy, uvelebila se a sledovala rozmazanou krajinu za oknem – East River, pak Queens, míhaly se rychlostí, o jaké si můžou smrtelní dojíždějící nechat jenom zdát... což, popravdě řečeno, je cokoli nad deset mil za hodinu. Zlostnice točila volantem, úplně slepá, a Vzteklice občas zvolala směr. „Doleva. Brzdi. Doleva. Ne, na druhou stranu!“

„To je super,“ libovala si Meg. „Tenhle auták žeru.“

Zamračil jsem se. „Jezdila jsi často se Šedými sestrami?“

Řekl jsem to stejným tónem, jako bych se zeptal: *Máš ráda domáci úkoly?*

„Bylo to vždycky za odměnu,“ odpověděla. „Když Lu usoudila, že jsem dobře trénovala, šly jsme se projet.“

Pokoušel jsem se pobrat, že někdo tenhle způsob dopravy chápe jako odměnu. Imperátorova domácnost je vážně zvrácené, dábelské místo.

„Ta holka má vkus!“ křikla Vzteklice. „Jsme nejlepší v New Yorku! Nevěřte službám sdílené jízdy! Většinu provozují načerno harpyje.“

„Harpyje!“ zavyla Vichřice.

„Kradou nám kšefty!“ přisvědčila Zlostnice.

Představil jsem si naši kamarádku Ellu za volantem a chvíli jsem byl skoro rád, že sedím v tomhle autě. Skoro.

„A taky jsme vylepšily služby!“ pochlubila se Vichřice.

Přinutil jsem se zaostřit na její oční důlky. „Jak?“

„Můžeš použít naši aplikaci!“ vysvětlila. „Už nás nemusíš přivolávat mincí!“

Ukázala na znak na přepážce z plexiskla. Vypadalo to, že se teď

můžu připojit svou magickou zbraní na jejich vůz a zaplatit virtuální drachmou prostřednictvím něčeho, co se jmenovalo ŠEDÉ RYTO.

Otrásl jsem se při pomýšlení, co by asi tak dělal šíp z Dodóny, mít povoleny online nákupy. Kdybych se ještě někdy dostal zpátky na Olymp, zjistil bych, že mám zmražené účty a zabavený palác, protože si šíp nakoupil všechny Shakespearovy vzácné výtisky.

„Na hotovosti není nic špatného,“ řekl jsem.

Vzteklice zabručela k Zlostnici: „Ty a ty tvoje předpovědi. Já ti říkala, že ta aplikace je pitomost.“

„Větší pitomost byla zastavit Apollónovi,“ odsekla. „To byla zase tvoje předpověď.“

„Obě jste pitomé!“ vyštěkla Vichřice. „To je *moje* předpověď!“

Začínalo se mi vybavovat, proč jsem neměl Šedé sestry nikdy rád. Nejenom že byly ošklivé, nezdvorné, špinavé a páchly hřbitovně hnílobou. Nebo že měly všechny dohromady jenom jedno oko, jeden zub a nulovou slušnost. Nebylo to ani tím, jak hloupě zakrývaly svou lásku k celebritám. Za dnů antického Řecka se zakoukaly i do mě, což bylo nepříjemné, ale aspoň pochopitelné. A pak – věřili byste tomu? – je to přešlo. Posledních pár staletí byly v Ganymédově fanklubu. Psaly na Instagod tak otravné příspěvky o tom, jak je skvělý, že jsem si nakonec neodpustil naštvaný komentář. Znáte to memíčko s medvídkem a nápisem *zlato, on je gay?* Ano, to je ode mě. A v Ganymédově případě to nebyla žádná novinka.

Poslední dobou se rozhodly společně zakoukat do Deimose, boha strachu, což mi z romantického hlediska nedávalo žádný smysl. Jistě, je namakaný a má hezké oči, ale...

Počkat. O čem jsem to vlastně mluvil?

Jo, jasně. Největší kámen úrazu mezi mnou a Šedými sestrami byla profesionální žárlivost.

Byl jsem bůh prorocství. Šedé sestry taky předpovídaly budoucnost, ale nebyly pod mým zastřešujícím vlivem. Nevzdávaly mi hold, neplatily poplatky, prostě nic. Čerpaly svou moudrost od... Vlastně nevím odkud. Tvrdilo se, že se zrodily z primárních mořských bohů, byly stvořeny z vírů pěny a bahna, takže znají kousky moudrosti a prorocství, které strhl proud. Ať je to jak chce, nelíbilo se mi, že mi pytláčí v revíru, a ony mě z nějakého nevysvětlitelného důvodu taky neměly rády.

Jejich předpovědi... počkat. V duchu jsem se vrátil zpátky. „Říkaty jste něco o *předpovědi*, že mě naberete?“

„Ha!“ vyhrkla Vichřice. „To bys rád věděl!“

Zlostnice zakdákala: „Snad si nemyslíš, že bychom ti prozradily ten doggerel, co pro tebe máme –“

„Drž zobák, Zlostnice!“ Vzteklice sestru plácla. „Ještě se nezeptal!“

Meg vzhlédla. „Cože to máte pro Apollóna?“

V duchu jsem zaklel. Věděl jsem, kam ten rozhovor povede. Tři sestry si rády se svými prorocstvími pohrávaly. S oblibou nutily pasažéry prosit a žebrotit, než jim prozradily něco o jejich budoucnosti. Ve skutečnosti ty tři staré ježibaby umíraly touhou to prozradit.

Pokaždé, když jsem svolil, že si vyslechnu jejich takzvané věštecké verše, se z toho vyklubala předpověď, co budu mít k obědu, nebo odborné mínění o tom, kterému olympskému bohovi se nejvíc podobám. (Nápověda: nikdy to nebyl Apollón.) Pak mě otravovaly, ať to posoudím, a chtěly, ať jejich básně předám svému literárnímu agentovi. Uff.

Netušil jsem, co pro mě mají tentokrát, ale nemínil jsem udělat jim tu radost a zeptat se. Měl jsem *pravých* věšteckých veršů až nad hlavu.

„Doggerel,“ vysvětlil jsem Meg, „znamená špatné verše s nepravidelným rytmem. U těchhle tří je to zbytečné říkat, protože všechno, co složí, stojí za starou belu.“

„Tak ti to nepovíme!“ zahrozila Vzteklice.

„Nikdy ti to nepovíme!“ potvrdila Zlostnice.

„Já se neptal,“ řekl jsem mírně.

„Já to chci slyšet,“ namítla Meg.

„Ne, nechceš,“ ujistil jsem ji.

Queens venku přešel ve čtvrti Long Islandu. Šedé sestry na předních sedadlech se trásly dychtivostí vyklopit, co vědí.

„Hrozně zajímavá slova!“ lákala mě Vzteklice. „Ale ty je nikdy neuslyšíš!“

„Neuslyším,“ souhlasil jsem.

„Nedonutíš nás!“ vyjekla Vichřice. „I když na tom závisí tvůj osud!“

Do lebky se mi vkradl červík pochyb. Je možné, že by –? Ne, jistěže ne. Kdybych se nechal nachytat na jejich triky, asi bych se dozvěděl zhavý tip, jaké kosmetické produkty jsou nejlepší pro můj odstín pleti.

„Nemám zájem,“ pravil jsem pevně.

„My taky nic nenabízíme!“ zaskřehotala Vzteklice. „Jsou moc důležité, tyhle verše! Prozradily bychom ti je, jedině kdybys nám vyhrožoval strašnými věcmi!“

„Nesnížím se k tomu, abych vám vyhrožoval –“

„On nám vyhrožuje!“ zamáchala rukama Vichřice. Praštila Vzteklici do zad tak tvrdě, až jí společné oko vyletělo z důlku.